

ere helt fremmede for de Forhold, hvorfra man gaar ud, skal jeg eksempelvis nævne, at man jo i mange Stykker kommer i Forlegenhed overfor Grønlænderne i Anledning af de Ting, der omtales i det ny Testamente, fordi vedkommende Grønlændere kende ikke en Smule til de Forhold. De kende f. Eks. ikke et Lam; det have de aldrig set, og derfor har man, efter hvad der paastaas, fra dansk Side prøvet i Stedet for „det Guds Lam“ at sige: „den Guds Sælhundeeunge,“ for altsaa paa en eller anden Maade at komme Grønlændernes Opfattelse nær. Det er jo rimeligvis ikke heldigt. Men en Grønlænder, som skal gøre det evangeliske Sprog forstaaeligt for sine egne Landsmænd, vil have tilstrækkelig Takt og Forstaaelse til at kunne ad Omskrivningens Vej forklare det for dem. Desuden er det jo rent bogstaveligt nødvendigt at bruge andre Ord. Grønlænderne have f. Eks. ikke Ordet „Brød“, og derfor kan den fjerde Bøn paa grønlandsk ikke lyde: „Giv os i Dag vort daglige Brød“. Den har indtil for faa Aar siden officielt lydt saaledes: „Giv os i Dag vort daglige Kød“, nu hedder det: „Giv os i Dag vor daglige Føde“. Det er noget bedre, men saaledes er der mange Vanskeligheder, for ikke at tale om de rene Fejtagelser, man let kan komme til at gøre sig skyldig i, naar man skal tale paa et fremmed Sprog, og som ikke blot kunde gøre det, man siger, uforstaaeligt, men ligefrem gøre det helt latterligt. Jeg skal i saa Henseende blot nævne dette ene Tilfælde. Der er en Andagtsbog, oversat paa Grønlandsk; et Sted i Bogen, hvor der er Tale om, at Gud aabner sin Favn for Menneskene, har Oversætteren taget fejl og i Stedet for Ordet „Favn“ brugt det Udtryk, Grønlænderne bruge om Favnemaal. Saaledes kommer det til at lyde: „Gud aabner sit Favnemaal for Menneskene“. Man kan forstaa, det ikke blot bliver uforstaaeligt, men ogsaa fuldkommen latterligt.

I denne Henseende vilde altsaa de grønlandske Præster og Lærere have en uvurderlig Fordel fremfor de udsendte, saa selv om de førstnævnte i mange Stykker maa staa tilbage for de udsendte og bedre uddannede Præster, vil det dog være at foretrække at arbejde paa at faa flere og flere Grønlændere i Virksomhed. Dertil kommer jo dette, at selv om det skulde vise sig, at Niveauet i det hele skulde synke, ved at Grønlænderne selv overtage en betydelig Del af Ledelsen af den grønlandske Kirke, kan det, selv om det ud-

vortes set skulde se ud som en Nødgang, i Virkeligheden komme til at betyde en Fremgang, fordi det betyder, at det, der er udrettet, have de udrettet paa egen Haand. Naar en Snedkerlærling laver en Stol, men gør det hvert eneste Øjeblik under Mesterens Vejledning, og han saa bagefter laver en Stol paa egen Haand, bliver den sidste Stol maaske en Del ringere end den første, men den kan i Virkeligheden være et Vidnesbyrd om Lærlingens Fremgang i Dygtighed. Paa samme Maade ogsaa med Hensyn til Arbejdet i den grønlandske Kirke. Selv om Grønlændernes større Deltagelse deri skulde udvortes set vidne om nogen Tilbagegang, vil det dog i Virkeligheden være et Tegn paa Fremgang.

De allerfleste af de Ændringsforslag, Udvalget har stillet, gaa ud paa at forandre „Missionær“ til „Præst“, og det er altsaa i Virkeligheden kun tilsyneladende, at der er saa mange Ændringer; de fleste ere altsaa kun Gentagelser, som de Herrer ville se, dem skal jeg selvfølgelig saa ikke omtale, men kun omtale de Ændringsforslag, som kunne have nogen Betydning.

Det har selvfølgelig altid sine Vanskeligheder at lede Udviklingen i et saa fjernt Land. For at faa Hjælp til dette, er det i Forslaget foreslaaet, at der skal udnævnes en Provst i Grønland. Udvalget har ment, at det var bedst, at der aabnedes Mulighed for, at der kunde være to Provster deroppe. Dels er Omraadet jo overmaade stort, 600 Mil fra den ene Ende til den anden, og det er jo under de uheldige Forbindelsesmidler meget vanskeligt for en enkelt Mand i Virkeligheden at tilse det hele. Men dernæst — og det er for mig det vigtigste — er det godt, at man under saadanne Forhold kan faa Indberetninger og Forslag fra to forskellige Mænd deroppe. Det er jo en Hovedsag, naar man skal lede Udviklingen i et Fjernland, at man da kan sikre sig, at man faar baade paalidelige og alsidige Efterretninger deroppe fra. Naar Lande have taget fejl i Ledelsen af deres Kolonier, er det meget hyppigt, fordi Folkene i Landet ikke have vidst Besked om Tilstanden derude, og det lægger jeg megen Vægt paa. Er der to Provster deroppe, faa vi Tingene der at se fra to forskellige Sider. Om en Mand er aldrig saa udmærket og retsindig, kan han dog kun se med sine egne Øjne. Endvidere have vi foreslaaet, at der hvert andet Aar skulde holdes Præstekonvent deroppe under Provstens Ledelse, saaledes at ogsaa alle de enkelte